

BONICA PARCEL·LA

Voltada per la frontera francesa,
el Mediterrani sobirà,
la religió aragonesa
i part del poble valencià,
hi ha una bonica parcel·la
on viu el poble català.

És un poble que mai no es cansa,
mai no es cansa de sembrar
i sempre té un roc a la faixa
per al dia de demà.

Ell per dansa en té la sardana,
dansa com cap més al món n'hi ha;
dansa que els cors agermana
i on tots, tots es donen la mà.

Quan el flabiol dóna l'entrada,
tot sardanista molt atent està,
per a comptar molt bé la sardana
que la cobla tocarà.

Ja allà al mig es forma una anella,
una altra i... una altra més enllà;
ja hi va un vell i una donzella,
tothom, tothom la vol puntejar.

No són d'acer aquestes anelles,
però tenen un tremp molt fort;
estan fetes per fermes parelles
i soldades amb sang del cor.

Així són els d'aquesta terra,
així som els catalans;
ens facin o no la guerra...
seguirem donant-nos les mans.

Visca nostra Catalunya
que com ella poques n'hi ha,
i quan un d'ella s'allunya,
quant i quant la troba a faltar.

Visca, doncs, aquesta parcel·la aimada,
visca el noble i bell Empordà,
i, com no, la vila de l'Escala,
on avui hi ha aquesta gran trobada
de gent que bé li agrada
de donar a tothom la mà.

Eduard Esteve Puignau